

gaa, idet den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet har givet Tilsagn om, at der snart vil blive fremsat et Forslag til Lov om Behandling af folkekirkelige Retssager, en Lov, hvor de i de nævnte Paragraffer indeholdte Bestemmelser maa siges at høre nok saa naturligt hjemme som i en Menighedsraadslov.

Endelig gaar Indstillingen ud paa, at Afsnit VI. om en eventuel kirkelig Kommission, et Slags Surrogat for en Kirkedag, og Afsnit VII. om Tilskud til Præsternes Lønning i Landstingets Affattelse udgaa. Med Hensyn til disse to Afsnit tillader jeg mig at henvise til mine Udtalelser ved Lovforslagets tredie Behandling her i Tinget, idet jeg mener at kunne tilføje, at Afsnit VI. aabenbart var det Punkt, der umuliggjorde en Overenskomst, hvortil man fra alle Sider i Fællesudvalget kunde slutte sig. Særlig Sæmmensætningen af en kirkelig Kommission var det Punkt, udover hvilket man ikke kunde komme. Ingen er mere end jeg bedrøvet over, at der ikke fra Fællesudvalget kunde komme en fra alle Sider tiltraadt Indstilling. Dette er imidlertid ikke opnaaet, og man maa finde sig deri. Men det har glædet mig at se, at der mellem Flertalsindstillingen og Mindretalsindstillingen ikke er saa synderlig stor Forskel. Den er, naar man blot tager Hensyn til selve de Bestemmelser, som egentlig høre hjemme i en Menighedsraadslov, ikke større, end at jeg er overbevist om, at hvis Fællesudvalgets Indstilling nu bliver vedtagen, og det saaledes vedtagne Forslag bliver op- højet til Lov, saa vil der kunne arbejdes med den som Grundlag af alle kirkelige Partier, saaledes at Arbejdet kan blive til Gavn for den danske evangelisk-lutherske Folkekirke.

Jeg vil med disse Ord endnu en Gang paa det bedste anbefale dette høje Ting at stemme for Flertalsindstillingen.

**Holstein-Holsteinborg:** Idet jeg ønsker at udtale mig om de to foreliggende Indstillinger, skal jeg hertil — selvfølgelig i nøje Tilslutning til Indstillingerne — tillade mig at fremsætte nogle Betragtninger, dels af mere politisk og dels af mere kirkelig Art.

Den højtærede Kultusminister og Regeringspartiet have jo ved denne Sag været i den behagelige Stilling at kunne vælge Overenskomst med den Side, hvorfra man af politiske Hensyn maatte foretrække at blive hjulpen. Det staar for mig saaledes,

at det vilde have været i høj Grad ønskeligt, om der var naaet en Overenskomst mellem Regeringspartiet og de konservative Grupper. Dette mener jeg for det første og væsentligste af rent kirkelige Hensyn, for at man ad den Vej kunde have opnaaet noget, om hvilket man fra kirkelig Side maatte sige: Dette er i alt Fald et Fremskridt fra det, vi have haft sidst, det er i alt Fald af en saadan Art, at vi tage imod det, omend ikke med overvættets Glæde, saa dog med Tak. Men jeg mener ogsaa, at det havde været ønskeligt af politiske Hensyn. Det er saaledes, at enhver Sag, der kommer for i Rigsdagen, ogsaa en Sag som denne, har en politisk Side — det skal jeg være villig til at erkende —, og jeg mener da, at det havde været ønskeligt ogsaa af politiske Hensyn, for at der derved kunde være blevet banet Vej for en god og imødekommende Stemning mellem Højre og Venstre, hvilket kunde have faaet sin Betydning ogsaa i Fremtiden, naar der blev Spørgsmaal om andre Lovforslags Afgørelse.

Efter de Udtalelser, der faldt allerede ved Sagens første Behandling her i Salen fra det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Lewinsky), Ordføreren for den socialdemokratiske Gruppe, stod det imidlertid allerede for mig saaledes, at der ikke var nogen Tvivl om, til hvilken Side Vægt-skaalen sluttelig vilde hælde. Thi det ærede Medlem udtalte, at det, der stod som Vanskeligheden ved at gaa ind paa det forelagte Forslag, var de nye Paragraffer, der vare komne ind, de, der bleve kaldte Afskedigelsesparagrafferne, — jeg kunde vel snarere ramme det ærede Medlems Tanke ved at sige, at det var Bestemmelserne om Provsterets eller gejstlig Rets Indflydelse. Den radikale Gruppe havde jo allerede i Fjor støttet den højtærede Minister og Regeringspartiet og efter de Udtalelser, der faldt fra det nævnte ærede Medlem, var det klart, at Socialdemokraterne vare, om jeg maa bruge det Udtryk, ret billigt til Fals.

Saa var der jo endnu en Gruppe, den, man har plejet at betegne som „Tungen paa Vægtskaalen“, den Gruppe, der ikke har plejet at optræde som det tunge Lod, der bragte Vægtskaalen til at synke, men som Regel har nøjedes med at være Tungen paa Vægtskaalen: de Erikonservative. Da Tungen paa Vægtskaalen jo altid plejer at følge med til den Side, hvor de tunge Lodder ere, og hvor Vægten gør Udslag, saa var jeg ogsaa paa det rene